

ת"פ 18916/06 - מדינת ישראל נגד פלונית

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 22-06-18916 מדינת ישראל נ' פלונית

**בפני כבוד השופטת כרמית פאר גינט
%;">מאמינה מדינת ישראל
נגד פלונית
נאשמים מעמד. כינוי צד ג'
ההחלטה**

1. לפני בקשה הcolaלה טענות מקדמות לביטול כתוב האישום הנדון בהתאם לסעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי, תשמ"ב-1982 (להלן: "החסד" פ").
2. נגד הנואשת הוגש כתוב אישום, המיחס לה עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש (בן זוג), לפי סעיפים 382(ג) + 380 לחוק העונשין, התשל"ג-1977 (להלן: חוק העונשין).
3. על פי המתואר בכתב האישום, במועד הרלוונטי לכתחזוקה האישום היו הנואשת ומר ד"ל (להלן: "המתלון") בני זוג. ביום 14.12.21, בסמוך לשעה 06:08, ברחוב בטירת כרמל (להלן: "המקום"), נתגלו ויכוח בין הנואשת למתרון, במהלך הנואשת סטרה בפניה של המתלון, שרטה אותו בידיו, הכתה אותו באמצעות מקלחת המחשב והטיצה בפניה עכבר של מחשב, ובתגובה ועל מנת לעצור בעודה, תפס המתלון בידיה של הנואשת. במעשה המתוירים לעיל גרמה הנואשת למתרון לחבלות של ממש בדמות שריטות בפניה בלחץ שמאל ושריטות ואודם בידים. כמו כן, במעשה המתוירים לעיל, תקפה הנואשת שלא כדין ולא הסכמו את בן הזוג וגרמה לו לחבלות של ממש.
4. הנואשת טרם מסרה את תשובהו לכתב האישום.
5. בדיון שהתקיים בפני ביום 9.5.23 ביקשה ב"כ הנואשת להעלות טענה מקדמית של הגנה מן הצדק ואכיפה בררנית והגישה טיעון בכתב (סמן נ/1). היא הוסיפה כי שני הצדדים נחקרו תחת זהירות וכי קיימות תלונות הדדיות, אף המתلون, לטענתה, קשור עצמו לאלימות. היא אף צינה כי קיימות 4 תלונות של הנואשת נגד המתلون, הן לפני האירוע והן אחריו, וכשהייתה בהריון בחודש התשי"י הוא הודה, לטענת ב"כ הנואשת, שmars' אותה והשוטרים הבינו בסימני חניקה על גרונה.

6. בטיעוניה בכתב (ג/1) טענה ב"כ הנאשמה לאכיפה בררנית, הן במסגרת התקן הכספי והן באשר לקיומם של תיקים נוספים. בנוגע לתיק הנדון, היא צינה כי שני הצדדים נחקרו תחת זהירות בעקבות תלונות הדדיות שהגישו, אולם מסיבה השמורה עם המאשيمة הוחלט להגיש כתב אישום נגד הנאשمة ולסגור את התקן נגד המתalon. לדבריה, הנאשמת התלוננה כי המתalon חנק אותה, נתן לה מכחה עם המקלחת ואף איים עליה, לטענתה, ש"ימחץ לה את הראש", אך היחידה החוקרת לא מצאה לנכון לחקור את המתalon על איזומים. לטענתה הנאשמת, המתalon התעלל בה נפשית ואיים עליה מילולית, וכן פגע בה פיזית מספר פעמיים, ולדבריה דודתה הייתה נוכחתי באחד האירועים ושמעה את האיזומים, ולא נגבהה ממנה עדות, למראות שהנאשمة מסרה את פרטיה. היא אף צינה כי במסגרת האירוע המתalon קשור עצמו בחיקורתו להtanegot אלימה מצדיו. באשר לקיומם של תיקים נוספים, ב"כ הנאשמת צינה כי הנאשמת הגישה נגד המתalon 4 תלונות נוספות בגין אלימות מצדיו כלפייה, שתים מהן קודמות לאירוע נשוא כתוב האישום, וכולם נגנוו. היא פירטה בבקשתה את האירועים השונים, שכללו, לטענתה הנאשמת, אלימות פיזית ומילולית, ולדבריה מדובר באינדייקציות שלא מותירות מקום לספק כי הנאשמת הייתה מצויה במערכת יחסים אלימה מצד המתalon, בעוד שהמתalon אינם מועמד כלל לדין וויצא נשכר.

7. כמו כן, ב"כ הנאשמת הפנתה לנسبותיה של הנאשמת ולדבריה אף הן מצדיקות את סגירת התקן. היא צינה כי מדובר בנאשמת נורמטיבית, אם לפעotta בת כבשה וחזי, ללא עבר פלילי ולא תיקים נוספים שנפתחו ממועד האירוע (כבשה וחזי), עובדת ובעלת תואר בכימיה אנליטית. עוד היא צינה כי במועד האירוע הנאשמת הייתה חודשים בלבד לאחר לידה הראשונה וקיימות אינדייקציות ברורות כי סבלה באותה עת מדיכאון אחרי לידה, ואף המתalon עצמו הצבע על כך בחיקורתו וסביר כי לנאשמת יש בעיה נפשית וכי היא צריכה טיפול. בנוסף, ב"כ הנאשמת צינה כי השניים נמצאים בימים אלה בהליך גירושין בבית המשפט לענייני משפחה וצפויים לעבור הליך גישור במסגרת יישוב סכසוך. לאור כל האמור, היא ביקשה מבית המשפט לקבל את הטענה המקדמית ולבטל את כתב האישום כנגד הנאשמת.

8. ביום 11.6.23 התקבלה תגובת המאשيمة. ב"כ המאשيمة צינה בפתח דבריה כי המשפט מצא למסור את הסמכות ואת שיקול הדעת בהעמדה לדין של אדם פלוני לידי רשות התביעה. היא הפנתה לרע"פ 7052/18 מדינת ישראל נ' רותם (29.7.2019) (להלן: "פרשת רותם"), שם קבע בית המשפט העליון שאון מקום לעשות שימוש במחנן הסבירות בבחינת פעולות התביעה והחלטותיה, שכן בית המשפט הדן בבירור אשמתו של נאשם אינו חשוף לחומריה הגלם שעיליהם ביסס הtoupper את החלטתו, לרבות חומריה החקירה ורישומו הפלילי. עוד היא צינה כי ההליך הפלילי במתכוותו אינו יכול לאפשר ביקורת כמו זו הנהוגה בהליך המנהלי, ולטענתה כל טענות המבקשת מקומן להתרבר במסגרת ההליך הפלילי. באשר לטענת ההגנה מן הצדק, ב"כ המאשيمة הפנתה לרע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ, פ"ד נת(6) 776, שם התווה בית המשפט העליון מבחן תלת שלבי לשם הכרעה בטענת הגנה מן הצדק וקבע כי ביטול אישום בעילה זו יעשה במקרים חריגים ביותר.

9. עוד צינה ב"כ המאשيمة לעניין אכיפה בררנית כי ב"כ הנאשمة לא הציגה תשתיית עובדתית של המקרה הנדון, המוכיחה טענתה להפליה בין הנאשمة לבין המתalon. נוסף על כך, היא צינה כי עומדת לרשות התביעה חזקת התקינות המנהלית, אך שמוחזקת כדי שפעלה כדי, בהגנות ובמקצועיות. במקורה שלפנינו, ב"כ המאשيمة צינה כי לטענת המבקשת, הפגם שנפל בהליכים שננקטו כנגדה הינו עצם הגשת כתב האישום כנגדה, ולא כנגד המתalon, ואז מקומה של טענה זו להתרבר במסגרת ניהול משפטה, שאז יחשף בית המשפט למכלול ראיות התביעה. לגופו

של עניין, היא צינה כי טענות המבקרת נבחנו במסגרת איסוף החומרם בתיק, לרבות חקירת המתלון נחקר באזהרה ובביקורת ראיות נוספת, ולאחר מכן מצאה המאשימה כי בידיה ראיות התומכות בגרסת המתלון בתיק זה. לעניין נסיבותה של הנאשمت, ב"כ המאשימה טענה כי מכלול הנסיבות נלקח בחשבון, ובכל זאת המאשימה סקרה כי נסיבות אלה לא מצדיקות אלימות מצדה של הנאשمت כלפי המתלון. לאור כל האמור, היא ביקשה לדוחות את הבקשה לביטול כתוב האישום.

10. לאחר שיעינתי בבקשתו ו בתגובה המשיבה ו שמעתי את טענות הצדדים בדין שבפניי, מצאתי כי דין הבקשה הכללת טענות מקדימות לביטול כתוב האישום, בהתאם לטענה בפסק 149(10) לחס"פ - להידחות, על כל חלקיה.

11. ראשית, יש לציין כי ההחלטה בדבר העמדה לדין של אדם פלוני נתונה לשיקול הדעת של רשות התביעה, כפי שמצווגת בסעיף 62 לחס"פ. ב"כ המאשימה אף הפנתה עניין זה לפרשת רותם לעיל, שם קבע בית המשפט העליון כי אין מקום לעשות שימוש במבחן הסבירות בבדיקה פועלות התביעה והחלטותיה וכן כי מתוכנות ההליך הפלילי לא יכולה לאפשר ביקורת כמו זו הנהוגה בהליך המנהלי. במקרה שלפנינו, ב"כ המאשימה צינה בתגובהה כי המאשימה בchnerה את מכלול הראיות בתיק, לפני הגשת כתוב אישום נגד מי מהמעורבים, וחקרה באזהרה הן את הנאשمت והן את המתלון, ואף לא הסתפקה בגרסת המתלון בלבד, כך שאין מדובר בהחלטה שירוטית.

12. ב"כ הנאשמת עתרה בטענת הגנה מן הצדק וטענה לאכיפה בררנית בהתנהלותה של התביעה ב מקרה הנדון. עניינה של הגנה מן הצדק הוא בהבטחת קיומו של הליך פלילי ראוי והוגן. בפסקה נקבע כי במקרים בו עלולה להיות פגעה מहותית בתחום הצדקה והגינות, כמו לנאשם הגנה מן הצדק, לפיה יורה בית המשפט על ביטולו של כתוב האישום, בהתאם התנאים לכך [ראו ע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ', פ"ד נ"ט(6) 776, בעמ' 806 (להלן: "ענין בורוביץ")]. יתרה מכך, סעיף 149(10) לחס"פ הרחיב את הטענות המקדימות שניתן לטען בפתח המשפט ולפיו בית המשפט מוסמך לבטל כתוב אישום אם "הגשת כתוב אישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מוחותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית".

13. באשר לתחולתה של הגנה מן הצדק, עניין בורוביץ' קבע שלושה מבחנים לכך - הראשון, זיהוי פגמים שנפלו בהלכים נגד הנאשם ומידת עוצמתם. השני, בחינה האם קיומים של פגמים אלה גורם לפגיעה בתחום הצדקה והגינות, תוך איזון בין האינטרסים השונים. והשלישי, בחינת האפשרות לרפא את הפגמים באמצעות מתונים יותר מאשר ביטולו של כתוב האישום.

14. מן הכלל אל הפרט. במקרה שלפנינו, לא ברור אם המבחן הראשון מתקיים והאם אכן נפלו פגמים בהלכים נגד הנאשמת, כפי שבאת-כוחה טענה בבקשתה. ב"כ הנאשמת טענה, בין היתר, כי המתלון לא נחקר בגין איומים, וזאת למרות שהנאשמת התלוינה על איומים מצדיו מספר פעמיים; וכן כי דודתא של הנאשمت לא נחקרה, למחרת שהנאשמת טענה בפני המשטרה כי דודתא הייתה נוכחית וسمעה את האיים ומסירה להם את פרטיה; וכן כי עצם קיומים של מקרים נוספים מעדים על כך, לשיטתה, שהנאשמת הייתה מצויה במערכת יחסים אלימה מצד המתלון, דבר המעיד, לטענה, כי גרסתה של הנאשמת מהימנה לעומת גרסתו של המתלון. אם כן, בשלב המוקדם שבו

התיק מצוי, טרם מסרה הנואשת את תשובה לכתב האישום ומוביל ששמעו הראיות בתיק, לא ניתן לקבוע אם אכן נפלו פגמים בהליכים נגד הנואשת ואיזו מבין הגרסאות - של הנואשת או של המתלון - מהימנה יותר.

15. גם אם יתברר במהלך שמייעת הראיות כי נפלו פגמים בהליכים נגד הנואשת, כלל לא ברור האם קיימים של פגמים אלה גורם לפגיעה בתחוצת הצדק וההיגנות, ובכל מקרה, יתכן וניתן יהיה לרפא את הפגמים באמצעות מתונות יותר מאשר ביטולו של כתב האישום. כאמור, בשלב המוקדם שבו נמצא התיקicut קשה להשיב על שאלות אלה והן אמורות להבהיר במהלך שמייעת הראיות בתיק.

16. באשר לטענת ב"כ הנואשת בדבר אכיפה בררנית, טענה זו צריכה להישען על תשתיית ראייתית וראיי שנאשם המעליה אותה יביס טענה זו ولو באופן ראשוני וחלקי. ככל שהטענה מتبוססת על סטייה מדיניות אכיפה, על הנואשם להציג עלי מדיניות שכזו, לבסס אותה וכן להציג על ראיות כלשהן, המלמדות כי הגשת כתב האישום בעניינו סוטה מאותה מדיניות אכיפה [ראו בעניין זה ת"פ (ח') 1753-01-18 **מדינת ישראל נ' גרבאו**]. (27.5.2018).

17. עוד יש להזכיר בעניין זה כי לרשויות המנהלית עומדת חזקת התקינות המנהלית. "על מנת להפריך חזקה זו, על הנואשם הטוען לאכיפה בררנית לנסות לסתור אותה ולהוכיח כי בוצעה לכואורה הבדיקה לא ראייה בין מי שנתוינם הרלוונטיים שווים. משעה שהווצג בסיס ראייתי כאמור, מתערערת חזקת התקינות" [דברי כב' השופט ע' פוגלם בע"פ 6328/12 **מדינת ישראל נ' פרץ** (10.9.2013)].

18. פעולות המאשימה בתיק זה והגשת כתב האישום לאחר חקירת המעורבים ואיסוף ראיות, כפי שפורט לעיל, מלמדות כי לא נסתרה חזקת התקינות המנהלית וכי המאשימה לא פعلا בשירותו.

19. עם זאת, יש לציין כי מדובר בשלב מקדמי של ההליך וטרם ניתנה תשובה לכתב האישום בתיק זה. היה והנאשת תכפוף באשמה, וככל שבמהלך שמייעת הראיות יימצא בסיס ראייתי ראשון לטענת הנואשת בדבר אכיפה בררנית, ניתן יהיה לדון מחדש בבקשת מאוחר יותר.

20. באשר לטענותיה של ב"כ הנואשת בדבר נסיבותה של הנואשת, לרבות התרחשות האירוע כחדושים בלבד לאחר>Lידה ראשונה והאנדייקציות הבורות לכך, לטענה, שהנאשת סבלה באותה עת מדיכאון אחרי לידה, הרי שאין נסיבות אלה מצדיקות את ביטול כתב האישום כתענה מקדמית ויתכן ועשוי להיות להן מקום בשלב מאוחר יותר, במידת הצורך.

21. לאור כל האמור, אני מורה על דוחית הבקשה הנדונה, הכוללת טענות מקדמות לביטול כתב האישום, בהתאם לסעיף 149(10) לחסד"פ, על כל חלקה.

. נקבע לetzcorot במעמד הצדדים וلتשובה הנאשמת על כתוב האישום ליום 24.10.23 בשעה 10:00.

המציאות תודיעו לצדים.

ניתנה היום, ט"ז אב תשפ"ג, 03 אוגוסט 2023, בהעדר
הצדדים.